

SAM LES

Tavala sem po gozdu, sam les,
smreke, bukev, hrast, sam les.
Nato sem odšla po poti,
tam prek mostu, sam les.
Zagledala sem kočo,
podobna je bila gradu, sam les.
Bila sem zatopljena,
in začela sem slediti glasu, sam les.
Odbila je polnoč,
je luna zašla, sam les.
Les povsod okrog mene,
sama tam sem obupano odšla, sam les.

Lucija Kavčič

ČUTIM LES

Po gozdu se sprehajam, sprehajam po poteh.
Svoje možgane s kisikom napajam, čutim les.
Voham sveži vonj dreves, čutim les.
Se oziram naokrog, narava paša je za oči.
Tukaj vedno sprosti se mi glava, čutim les.
Gozdu tudi kdaj prisluhnem, pa čeprav ne govori.
Slišim ptice, slišim listje, slišim veter zvedav. Čutim les.
Kako? Prepustim se in sprostim in ni mi mar za vse skrbi.
Tudi drugi čutijo les. Če ne tako, drugače. Čutim les.
Prvi kot ljubezen do doma, ki les jim ga nudi,
drugi kot toplino v res mrzlih zimskih dneh. Čutim les.
Spet tretji pa sploh ne vedo, da jih obdaja vsepovsod,
v svojih nevednih lesenih glavah pa so polni raznih zmot. Čutim les.

Ema Justin, 9. A